

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редації: 29-41.
Друкерні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

(Из нашего корреспондента.)

своєю коридором із „Зах. української Республіки“, сфедерованою з Чехословаччиною. Як погодити ту „самостійну Україну“ під польським протекторатом (а польський коридором) із поляками Бенеша, американців — не лише проти Росії й Німеччини, але й проти Польщі, або американській Східній Європі, аляжний з Чехословаччиною, Польщею, Румунією, Югославією й Болгарією, а „протекторатом“ акцією Бенеша — це вже тайна „приватного кореспондента“ берлінського органу. Цей „атласмічний“ журналістський дипломат з усього, що коханець чужої мови, інспірований пишмись пославцями чинниками, тепер висловлює, починаючи від Адама й Еви, але не відкинувши цю нестрого „пошуку й дійсності“ заявляти в якому, хоч трохи правдоподібну цілість.

А тепер вертаймо до „подробних“, за які не бере поруки редакція берлінського органу, але які є есенціальні в цій концепції й „приватного“ кореспондента. Отже, правдою є, що чехословацька влада з літословських роках пішла на руку українській еміграції — як чаднірської, так і чаднірської, але щонайменше в рівній, як не більший міри пішла вона на руку й російській еміграції. В Празі створено український університет, але так само покликане до життя й університет російський. Таким чином допомога українській культурній роботі не мала ніякого протиріччя ніякому ністру. На рівномірне трактування української й російської еміграції особливу увагу звертає чехословацька влада. Очевидно, в Празі не „фабрикувало“ української „Schriftsprache“, бо вона вже давно існувала — не лише в літературі (офіційно від 1708 р.), але й в науці (Наукове Т-во ім. Шевченка у Львові). Українського університету в Празі не організували професори Ст. Стоцький і Сімоніч, тільки проф. Ол. Колеца. Др В. Сімоніч є ректором Українського Педагогічного Інституту в Празі і не має нічого спільного з університетом. Очевидно, ні проф. др Сімоніч, ні проф. др В. Сімоніч не мали ніякого відношення до німецького „великого ген. штабу“, а др Стоцький не має жодного відношення до таборів полонених українців. Як згадує чеське „українофіліство“ свідчить не лише русофільська (а не українофільська) політика на „Підкарпатській Русі“, але й факт, що саме після полонення ген. Ле Ронда почато літблизню Української Господ. Академії в Подольську.

Кошти, які Чехословаччина витратила на українську еміграцію, були в одного

ОСИП СТЕФАНОВИЧ

РАЙОНЕ РОМАН ЗУБИК

П'єв в, вул. Галицька ч. 16.

ВОВНИ на СУКНІ
і ЖІНОЧІ ПЛАЩІ,
у ВЕЛИКОМУ ВИБОРІ
ШОВКИ, СУКНА
НА МУЖЕСЬКІ
ОДЯГИ.

боку відданою за гостинність і допомогу чеському літблизню на Україні, а в другого боку впливом пераїсної чеської політичної далекоглядності. Бригаду ген. Краса, яка перейшла на Чехословаччину в 1920 р., отже не після того, як українці „розбили поляки“, а повною охороною, удержували чехи за гармати і зброю, аляжний українцями. Зрештою, українці заробили собі на прожиток, творили робітничі відділи. В Ужгороді не перебувала ніяка частина українського війська і тим самим не могла переводити українців. Чехи ніколи не удержували д-ра Евг. Петрушевича, а тим більше не випускали його з доємртною платню. Очевидно, на Закарпатті чехи якраз підтримують штучний православний рух, а не уній.

Ось як у світі дійсності виглядають „подробні“, подані „приватним“ кореспондентом берлінського органу. В їх світі краще мусять предствалитися й його „широкі“ концепції. Та до цього питання ми ще вернемо.

Міжнародна вистава повітреплавства в Берліні.

Берлін, 18. жовтня 1928.

Ще на залізничі, далеко від території вистави, помічається те велике зацікавлення, яке викликає вона у людей різних класів, віку й національностей. Потім зупиняється і ви поролі з потоком майданця загортається до вистави.

Входите до першої салі, якої ахдіна стіна прикрашена прапорами різних держав. Бачите, червоний як пром. прапор РСФСР, але на жаль не видите українського ні національного, ні навіть УСРР. Ця салі завіта виключно німецькими експонатами.

З самого переду малі учебні й опортні аероплани. Серед них сразу виділяється в очі один маленький, що коштує 3.200 м. м. Тут же а перших рядах виставлені системи моторів та пропелерів.

Останні відломки хмар ще відікає, переймали на свої криза розіграні з собою коліри, поринали їх з собою і відікали так скоро, що, здавалося мені, я чув шелест від їх лету.

Де я? Не знаю, що з собою почати. Чи відікати разом з тими хмарами і з тими впливаючими колірами в безконечну даль, зеднатися з нею і розітисся в ній як ті хмари в ніч, чи лишитися тут на місці і оглядати маестат сонця, що едіна з собою асе: асмію, гори, море і небо в одну гармонію світла.

А серед тої гармонії я такий чистий, досконалий, сильний, без бажань, без земної поволоки, далеко від людей, сама душа, злучена з безконечною крисою.

Але а смертний чоловік. Мене чекає там на землі знову життя, боротьба, маринці культурних злобутків, хвиляні радості, шоденні журби. І ті всі, від яких я чув себе на хвилину вищим і доскональшим, виділялися мені знову вищими і сильнішими від мене і гідними пошани, бо вони творять життя, куди я мушу назавд зійти в долину як їх спідробітнік.

І все пидалося мені прилидом, а передімною станула неохитна дійсність і слова людини, що на тій землі колись жила: Omnia sunt finita virtute inferiora puto. Все, що а людським життя приходить, аскай підняти, діла і події — все те ціло, го не азначить супроти — чепоті.

Витай мені, земле!

Отгадаючи аероплани за аеропланом ви непомітно пореходите від учебних та малюваних до нової конструкції все більш і більш. Доходите нарешті до великих, модерно обставлених, а аляжні й трима пропелерами аероплани „Люфт Ганза“, а яких особливо вражає вже „Ромар“ фірми Рорбах, своїми величезними розмірами. Але не встигли оглянути їх, як ваш аір приковує до себе сіра стіна, а яких величезним літерами написано „Юнкере“. Вражілля таке, що, нічб, за цією стінкою свитал свитих німецького повітреплавства. Ця стіна своїм ставено-сірим блеском тягне до себе і ви наче зачаровані спінити туди. Входитесь. Три машини... Малий „Д. 1“, збудований а 1919 році, перший для авіаційної комунікації між Берліном й Бреславом, другий — величезний. Останнє слово повітреплавної техніки, а всіма вигодами, улаштований так, що а кожній хвилині можна а сидачих місцях зробити сналий. а третій — збудований мінімальною славу, славий аї всіма надчоловічої боротьби, прикрашений німецьким і американським прапорами „Времен“. Ви а третинним оглядаєте його а мимоволі понастаєте перед вами картини лету трьох героїв — Келі, Гіпфельда і Фісмавіса. Тяжко відрвати від нього свій аір, але треба відходити, щоб дати місце другим бажаним. Повертається і бачите перед собою колом а фотографії: аероплани на здуабі а сільському господарстві.

Але перейдемо до другої салі. Тут уже а винятком моделі пелеліна, гідроплани і вітряльних літаків та історично-наукового відділу не має німецького майже нічого. Тут царство чужинців. Чехія, Франція, Англія, Америка, Італія, СРСР і т. д. і т. д. Сидя експонати різних конструкцій, яких а короткій статті не можна не то що описати, а навіть тяжко переписати. Замату ульки, що а одного боку а кутку стоїть білий а червоним хрестами санітарний аероплан „У. Ч. Х. К. 4“. В протилежному куті апарат для пробі пропелерів, що виконує тут обов'язки величезного вентилятора. По боках галерій а на базьоні, що тягнеться навколо салі, розміщені історичні, наукові відділи, відділ служби топографії й ітп.

Третя салі це салі сигналізації, моделі аеропланів й організації повітреплавного сполучення. Вся вона залита світлом, що аж очі болять.

Все не закінчується святотною сценою гарно прибраною прапорами різних держав... Але і тут не має нічого.

Вже можна відходити, але асе тяжко назавд... Що хочеться трохи подивитися на цих птах... І ви аде не відікаєтесь атому... Але що це? Далі не можна... Те поліція регулює рух. Людей така сила, що не будь цього, могли бути смертні випадки. Поводі, а трудом проходить до першої салі, але від отомі дивитися вже більше не можете і ви з почуттям безмежності й непереможності сили людського духа покидаєте виставу.

Др.

По широкому світі.

Генеральний секретар Ліги Націй Дрімонд приїде в листопаді до Польщі, але не а офіційним характері.

Міністерство освіти а Будапешті ачидило політехіку пиділкою буч каніоналістичної моделі.

Між Англією і Аргентиною — великий дипломатичний конфлікт а приводе Фолклендських островів, до від 1834 р. поміж британським прапор, а де тепер аргентинці уряд улаштував велику радіостанцію. Ці острови а важним стратегічним пунктом.

Цар Йосифович аштував Дюда гонимого учасника у війні а соціалістичний борець Маттеїч, якого царизм і аляжний аеродіама бачили.

Тепер має зробити промову Чікано, щоб він це а чотирма іншими політичними американцями фідансістами став господарським доразником Китаю.

Канадійська „комуна“.

(Лист до Редакції)

Дуже часто стрічається на сторінках тутешньої комуністичної преси аї згадками про комуністичний рух а Канаді, а на сторінках вісників українських Робітничих Вістей майже а кожному числі ачитачає згади писати на нашу пресу а Галичині. Щоб безпристрастно приглянутися тутешній комуністичній дійсності, треба наперед скласти кілька слів про цей комуністичний рух.

Українська еміграція а Канаді гуртується в трьох головних політичних таборах, котрі поміж собою не мають ніяких аніжків та просто а собою перегортають. а тут греко-аляжний, так а євангелічний-Шовченківський (аляжністичний) та більшовицький. Тому, що ми поставили собі на ціль приглянутися до тутешньої „комуни“, свідатию наразі характеристики іншим.

Більшовицький а Канаді об'єднується при т. зв. „Український Робітничий Дом“, де їх проводили мають на ціль аляжнотворити членів до вступу до комуністичної партії. Сам комуністичний рух а Канаді має аляжні дуже нетривкі основи і майже на кожному кроці відхиляється від своїх принципів. Що більше, аї час-то профанує комуністичну ідею, що саме собою спричиняє убоку членства, а також аляжну лаяння лаях.

При агаданні „У. Р. Ф. Дом“ ведуться праця аляжні волелюбні критики. Школи ведуть там аляжні, але ате відікати комуністи, котрі самі не а силі правильно відікаються. Ні одна дитина не може ачичитися у їх школах української мови, історії чи географії України. Драматичні сесії при цих домах переводять найгіршого сорту репертуар на сценах, організуються, то розорганізуються і до нічого путнього не а силі довести. Співацькі гуртки обмежуються лише на ачиченні „Інтернаціоналу“ (а тому їх мистецтво ачичитися. Прогресивно-культурна праця не ведеться тут асвом. Зате ачичає асвом мавий позитивізм та демагогія, получена аї сплетнями та аляжними бабоськими наклепами.

Здрістно гроша аї своїх членів переводять ці дома дуже енергійно, а то тому, що партійні лідери платять собі а свою працю при організації по 25 до 50 доларів тижнево та ще а до того господарують безконтрольно на асі боки. Для рядових членів критики діяльності лідерів виключена, бо таких членів негально усувають а радіа організації та роблять їх невідомими. Рядовий член — чи добре чи але — мусить мовчати та покірно слухати горла.

У радзі комуністичної партії, котра тут а аляжний, ачичається ту саму аляжню та диктатуру недоуків і позитивізм, які шукають легкої наживи, аляж чужа аска ітп, аї і самі не розуміють, а гордають тільки при аляжній нагоді на український націоналізм, на першій та на асе те, що не а аляжні. Таким аляжством хотять ачичити очі комуністичним центром а Європі, щоб мати змогу аляжше адрватися при жодній, бо від реальної праці вони вже давно відікались. Не хочеться вже йти до роботи у фабрику тоа. Полонізація, котра а найбільшим мітром а „комуни“ (аляж перед війною виключено на її ітп) році а учить семінарії а Зелініах) чи тоа. Войчуків, Степанівському, Кобаків і ітп, котрі вишколювались на аляжній аляжній і асе те аляжють аляжні комуністичні місія — аа добрі гроші Очевидно — від комуністичної ідеї асвом дуже далекі, а цілий їх аляж — то до лаях.

До цієї псевдо-комуністичної організації відікається й ітп чужі аляжні аляжні а Канаді, головне жиди. Але аляжні, а тільки аляжнотворять а ситуації, негально самі відікаються. Розуміється, що аляжні канадійські аляжні такий комуністичний рух не дуже та аляжний і аляжні аляжні не болять та до аляжних аляжних тоа.

М.

МИХАЙЛО ПОСАЦЬКИЙ

Між пальмами Сицилії.

(Докінчення.)

VI. Хвилини забуття.

На сході почало рожевити і ясноти. Дивлюся, не можу поняти: підімною блискуче море, хвиля розколюхана, переганяються, одна другу проганяє і далі гонить; то блискучі гори банмають, то темні долини відблискуються. Чи це морські хвилі? Деж би тут так близько море налягло? Ні, се не хвилі і не море — ас хмари під нами, осяяні виринанням на сході світлом. Куди глянь нічого не видно, лиш ті хвилі-хмари. Вони починають шораз скоріше духатися, аляж життя аляжшло в них; переганяються в шиндаци, відікають, аляж боляси, щобі їх там хто не аляжний і не побачив.

Помалу ставало шораз ясніше. Очі так і приковані до одного місця. Чебаком аляжеред того моря хвиля аляжнула вузенька червона смужка, аляж ширшала і ширшала, а вікінці зросла на червону огнисту кулю, аляж маестатично і поважно аде а гору.

Зиграда симфонія барв. Ціла Сицилія облята сонцем. Проміння аляжмалювалося по долинах і горах, полях і містах. Море сіло асіма колірами як асесадка. Тут і там виринали а моря темні вершині гір не Півнірських островів. Очі оглядали те, чого на землі можуть оглядати, аляж аляжні аляжні аляжні аляжні.

В друкарні Видавничої Спілки „Літо“, Львів, Ринок ч. 10.